

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi postanowieniem wstępnym z dnia 14 lipca 2020 roku w sprawie z wniosku I. G. z udziałem D. G., K. G. o dział spadku i podział majątku, oddalił żądanie uczestniczki K. G. o uzgodnienie treści księgi wieczystej o numerze (...) z rzeczywistym stanem prawnym.

Apelację od wskazanego postanowienia wywiodła uczestniczka K. G., zaskarżając go w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu apelująca zarzuciła:

błąd w ustaleniach faktycznych poprzez błędne rozstrzygnięcie, i oddalenie żądania o uzgodnienie treści księgi wieczystej o numerze (...) z rzeczywistym stanem prawnym, przez co, błędne uznanie, iż mieszkanie w C. przy ul. (...) wchodzi do majątku spadkowego po zmarłym I. G.,

błędną ocenę okoliczności sporządzonej umowy kupna sprzedaży i sfinansowania jej, podczas gdy, faktycznie umowa kupna ww. lokalu została dotknięta błędem oświadczenia woli uczestniczki, z uwagi na to, że gdyby K. G., składająca oświadczenie woli nie działała pod wpływem błędu i oceniała sprawę rozsądnie, nie złożyłaby oświadczenia zawartego w akcie notarialnym z dnia 13 lutego 1996r. rep.A 961/1996, a co ma istotne znaczenie do rozstrzygnięcia sprawy Ns.110/15 z wniosku I. G.,

błędne oddalenie dowodów osobowych z zeznań świadków zgłoszonych przez uczestniczkę, na okoliczności związane z przekazaniem ww. lokalu na wyłączną własność uczestniczki K. G., a co ma istotne znaczenie do rozstrzygnięcia sprawy,

W konsekwencji podniesionego zarzutu skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia wstępnego w celu łącznego rozpoznania sprawy II Ns.110/15, a tym samym oddalenia wniosku z dnia 22.12.2015 i pozwu z dnia 09.01.2015r. I. G. o podział majątku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jako niezasadna, nie mogła skutkować zmianą zaskarżonego orzeczenia.

W niniejszej sprawie Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił stan faktyczny opierając się na dowodach z dokumentów, w postaci między innymi odpisu księgi wieczystej, kserokopii zawiadomienia o wpisie, oraz dokumentów w aktach sprawy o sygn. II Ns 1801/09 Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi. Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy w zakresie okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia w przedmiocie sprawy nie są obarczone błędem i znajdują oparcie w materiale dowodowym zgromadzonym w toku postępowania. Sąd Okręgowy przyjmuje zatem wskazanie ustalenia za własne, dzieląc również ich ocenę prawną.

Zarzuty apelacji dotyczyły w zasadzie jedynie naruszenia przepisów prawa procesowego, tj. art. 233 par. 1 k.p.c. rządzącego zasadami oceny materiału dowodowego. W tym zakresie apelacja stanowi wyłącznie polemikę z prawidłowymi i należycie uzasadnionymi ustaleniami Sądu I instancji.

Dla uporządkowania należy zaznaczyć, że, jak wielokrotnie wyjaśniano w orzecznictwie Sądu Najwyższego, zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. może być uznany za zasadny jedynie w wypadku wykazania, że ocena materiału dowodowego jest rażąco wadliwa, czy w sposób oczywisty błędna, dokonana z przekroczeniem granic swobodnego przekonania sędziowskiego, wyznaczonych w tym przepisie. Sąd drugiej instancji ocenia bowiem legalność oceny dokonanej przez Sąd I instancji,

czyli bada czy zostały zachowane kryteria określone w art. 233 § 1 k.p.c. Należy zatem mieć na uwadze, że - co do zasady - Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału, dokonując wyboru określonych środków dowodowych. Jeżeli z danego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona tylko wtedy, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub, gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo – skutkowych (por. przykładowo postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2001 r., I CKN 1072/99, Prok. i Pr. 2001 r., Nr 5, poz. 33, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2000 r., I CKN 1114/99, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2000 r., I CKN 1169/99, OSNC 2000 r., nr 7-8, poz. 139).

Jak wskazał Sąd Najwyższy w licznych orzeczeniach (np. wyrok z dnia 16 grudnia 2005 r., sygn. akt III CK 314/05, wyrok z dnia 21 października 2005 r., sygn. akt III CK 73/05, wyrok z dnia 13 października 2004 r. sygn. akt III CK 245/04, LEX nr 174185), skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd przepisu art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem może być jedynie przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie o innej, niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie, niż ocena sądu. Dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie wystarcza stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest tu wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 19 czerwca 2008 r., I ACa 180/08, LEX nr 468598).

Odnosząc powyższe rozważania do zarzutów skarżącej wskazać należy, że Sąd I instancji zasadnie pominął dowód z zeznań świadków I. A., F. J. i B. D. na okoliczności zgłoszone w pkt. 2 pisma wnioskodawczyni z 12 lutego 2016 roku i piśmie z 21 października 2016 roku, bowiem wbrew twierdzeniom apelantki okoliczności te pozostawały bez znaczenia dla rozstrzygnięcia żądania uzgodnienia treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym, wobec treści zgłoszonego żądania oraz kwestii prawnych. Jak słusznie wskazał Sąd Rejonowy dowód z zeznań zgłoszonych przez K. G. świadków miałby znaczenie w przypadku zgłoszenia przez uczestniczkę w niniejszym postępowaniu do rozliczenia stosownych nakładów, jednakże żądanie takie nie zostało zgłoszone. Należy mieć też na względzie a postanowienie wstępne dotyczy jedynie żądania K. G. uzgodnienia treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym. Również dowód z przesłuchania K. G. na okoliczności zgłoszone w piśmie z dnia 16 lutego 2018 roku, był nieprzydatny dla rozstrzygnięcia. Sama apelująca, w treści skąpego uzasadnienia wywiedzonego środka zaskarżenia, nie wskazuje jakie znaczenie dla rozstrzygnięcia jej wniosku, mogłyby mieć pominięte przez Sąd Rejonowy dowody z zeznań wskazanych przez nią świadków.

Niezasadne są twierdzenia apelantki, iż Sąd Rejonowy błędnie ocenił okoliczności sporządzonej umowy kupna – sprzedaży przedmiotowego lokalu. Wbrew twierdzeniom skarżącej nie wykazała ona by jej oświadczenie woli obarczone zostało błędem. Sąd Rejonowy szeroko odniósł się do tej kwestii w uzasadnieniu skarżonego orzeczenia, wskazując, że w toku postępowania K. G. nie wykazała, iż złożone przez nią oświadczenie woli o pochodzeniu środków na nabycie lokalu zawarte w akcie notarialnym jest nieważne z mocy prawa, zostało złożone w stanie wyłączającym świadome albo swobodne podjęcie decyzji, czy też by było złożone dla pozorów. Skarżąca nie wykazała także, by było one obarczone pozostałymi wadami oświadczenia woli, tj. aby składając to oświadczenie pozostawała w błędzie co

do treści czynności prawnej, by jej oświadczenie było wywołane przez podstęp drugiej strony, czy też by było złożone pod wpływem groźby, ani że po wykryciu owych wad oświadczenia złożyła skuteczne oświadczenie o uchyleniu się od skutków prawnych owego oświadczenia. Wskazać należy, że to na skarżącej spoczywał w tym zakresie ciężar dowodu. Zgodnie z treścią art. 6 k.c. strona, która wywodzi z danego faktu skutki prawne, obowiązana jest je udowodnić. Apelująca nie sprostала temu zadaniu. Dlatego też Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił materiał dowodowy i uznając, że nie wykazała ona by jej oświadczenie woli obarczone zostało błędem, oddalił jej żądanie uzgodnienia treści księgi wieczystej numer (...) z rzeczywistym stanem prawnym.

Mając na uwadze powyższe, a także fakt, że w postępowaniu apelacyjnym nie ujawniono okoliczności i uchybień prawu, które Sąd drugiej instancji winien wziąć pod uwagę z urzędu, apelacja podlegała oddaleniu w oparciu o art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.